

Gjenstande. — Der blev endelig gjort et Par Bemærkninger om Laboratoriet og navnlig Udgangen dertil. Jeg skal dertil bemærke, at § 4 jo forudtæller, at der skal udarbejdes et Reglement af Justitsministeriet, som blandt Andet skal fastsætte Regler for Udgangen til Laboratoriet, og det er jo ganske vist min Mening, at der ikke skal være Noget til Hinder for, at Private ogsaa kunne indsende Gjenstande til Undersøgelse der; men man maa jo dog i alt Fald deri gjøre den Begrænsning, at de offentlige Undersøgelser maa gaa først. Jeg tror nu ikke, det vil vise sig, at dette Laboratorium vil faae saa Meget at bestille, at de private Undersøgelser ikke ogsaa ville kunne foregaa temmelig hurtig; men man maa dog, naar en saadan Indretning af det Offentlige skal etableres, naturlig drage Omsorg for, at den først og fremmest besørger de Funktioner, som ligesom kræves og revideres af de offentlige Autoriteter. Naar den Bevilling, som, hvis Forslaget forandres i den Henseende, maa indsendes, bliver tilstrækkelig rigelig, vil der jo heller ikke være Noget til Hinder for, at dette Laboratorium kan udstrække sin Virksomhed endogsaa meget vidt. Men jeg tror, som sagt, at disse Ting vil man let komme ud over, for jeg antager ikke, Laboratoriet vil blive saa overbebyrdet, at der skulde være Noget til Hinder for, at det ogsaa kunde besørge private Rekvizitioner om Undersøgelser paa en fuldkommen tilfredsstillende Maade og tillige med fornøden Hurtighed. Til disse Bemærkninger skal jeg paa dette Stadium af Sagen indskrænke mig.

Leth: Det er ikke min Hensigt at forlænge denne Diskussion; jeg vilde kun gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af det Foredrag, vi nu hørte af den høitærede Justitsminister. Jeg maa da først udtale min Tilfredshed med, at den høitærede Minister udtalte, at det er hans Hensigt ogsaa at gjøre Laboratoriet tilgængeligt for Private, saa at de for Betaling og isvrigt under Sagttagelse af de fornødne Hensyn, som det Offentliges Lær kræver, kunne faae Varer undersøgte. Det Punkt i den høitærede Ministers Foredrag, som egentlig bevægede mig til at begjære Ordet, var, at den meget ærede Minister omtalte, at han ikke havde — jeg tror, Udtrykket kaldt faalebes — villet driste sig til at forlange, at Rigsdagen skulde give ham en saa stor Myndighed, som den tydske Lovs § 5 indeholder, nemlig den Myndighed foreløbig at kunne udstede Anordninger, som indeholde bestemte Forbud, det være sig nu mod visse Fabrikationsmaader, Salg af visse Varer og Deslige, navnlig Salg af Kjød af Dyr, der ere døde af bestemte, nævnte Sygdomme. Vi vedtoge ifjor en Lov — jeg erinder ikke saa nøie dens Titel, men den angik Foranstaltninger, sigtende til at forhindre Indførelse af Pestsmitten og andre deslige Sygdomme — og jeg tror ikke, jeg

tager feil i, at Rigsdagen den Gang gav den høitærede Justitsminister en langt større Myndighed, end der her kunde være Tale om. Jeg skynder mig at tilføie, at jeg heller ikke har hørt Noget ytre det Alleenindste om, at denne Myndighed er bleven benyttet paa anden Maade end, at man kan være fuldkommen tilfreds dermed paa alle Steder. Men jeg tror ikke, at den høitærede Justitsminister har Ret i, at den Myndighed, som indeholdes i den tydske Lovs § 5, er saa stor, som han synes at antage den for at være. Det, Bemyndigelsen gaar ud paa, er kun foreløbig at udstede saadanne Anordninger, men saasnart Rigsdagen træder sammen, skulde de forelægges til Vedtagelse i Rigsdagen. Det staar udtrykkelig i § 7 i den tydske Lov, at, dersom Rigsdagen ikke billiger disse Anordninger, træde de ud af Kraft. Jeg tror ikke, at denne Myndighed er slet saa stor, som den høitærede Justitsminister syntes at antage. Det er ganske vist, at her have vi ikke noget Forbundsraad, som kunne dele denne Myndighed, men vi have jo dog den Kgl. Sundhedskommission, og jeg er overbevist om, at den høitærede Minister ikke vil udstede saadanne Anordninger uden i Overensstemmelse med den Kgl. Sundhedskommission, hvad enten en Bestemmelse herom bliver indført i den paagældende Lov eller ikke. Men jeg ser denne Bemyndigelse fra en anden Side, og det er den, at den hæver en Usikkerhed, som ellers ganske nødvendig maa komme ind i Løsen og dens Anvendelse. Det er efter min Opfattelse et af de allerfarligste Punkter i denne Lov, at Folk ikke vide, om de forsynde sig imod den eller ikke, om de begaa en Lovovertrædelse eller ikke. Det ærede Medlem for Ribe (Bust) holdt paa, at Domene skulde bekendtgøres i Avisen. Jeg skal slet ikke komme ind herpaa, men jeg siger, at Faren er meget stor for, at disse Domme ikke træffe det rette Sted, at man dømmer Folk, der slet ikke have haft nogen Hensigt til at forse sig og maaste heller ikke have gjort Noget. Hvad skal man f. Ex. sige — den ærede Minister nævnte dette Forhold, men mente, at der maaste kunde hødes paa det administrativt — naar En sælger Kjødet af en Ko, der har haft Tuberkel i Lungen. Sæt, at den ene Dyrlæge har forbudt et saadant Salg, men en anden Dyrlæge andekteds tillader det, vil det da ikke være besynderligt at straffe den ene Mand og ikke den anden, der akkurat har foretaget den selvsamme Handling? Denne En har ganske vist faaet et Forbud, men som maatte forekomme ham urimeligt, naar hans Nabo kunde gjøre det, uden at det blev ham forbudt. Jeg kunde nævne flere Exempler, jeg har nævnt et Exempel fra Pølsefabrikationen, som Ministeren ikke berørte, men Ministeren kan jo heller ikke berøre Alt, hvad der kan nævnes. Men man veed ikke, hvor Grænsen er, om man begaar en Lovovertrædelse eller ikke, det er denne Vansteligheid, som for en stor Del